

Boros Imre: Rejtőzködő Luxemburg

2014 augusztus 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Luxemburgról, erről az alkotmányos nagyhercegségeként működő miniállamról a közvélemény jószereivel csak annyit tud, amennyit a média részére ismeretként szolgáltat.

Mindebből azonban az egzotikumként számon tartott kicsiségen kívül manapság csak annyi ismert, hogy jó ott munkát vállalni, mert magasak a bérek, és nyugdíjba is teljes bérrel lehet elmenni. A magyar Árpád-ház utáni történelmet ismerőknek esetleg felsejlik Luxemburgi Zsigmond magyar király alakja, aki éppen a mi segítségünkkel nyerte el a magyar királyi mellé a Német-római Birodalom császári trónját is. A statisztikára nem teljesen igaz a mondás, hogy nem az az érdekes, amit mutat, hanem inkább az, amit eltakar, de a média esetében ez a mondás telitalálat. Hasznos és felettébb aktuális tudnivaló a Zala megyéknél valamivel kisebb területű országról a fentiekén túl is lenne bőven.

A kíváncsiságot Luxemburg iránt napjainkban nagyban felkeltette volt miniszterelnökének, Jean-Claude Junckernek az Európai Bizottság élére való megválasztása előtti rendkívül eseménydús időszak, hiszen őt még pártcsaládja, az Európai Néppárt konvenciója is csak negyvenszázalékos belső ellenszéllel megküzdve támogatta. Előzetesen kormányfők sora nyilvánította ki, hogy legszívesebben nem őt látná abban a székben. Legfőbb mentora, a német kancellár, Angela Merkel is inkább félszívvvel, mint kritika nélkül állt mellé, majd beállt a nagy fordulat, és még a kételkedő kormányfők kisebb csapatát is fordította Juncker oldalára. Csak két kormányfő állt ki végig Junckert ellenző álláspontja mellett, David Cameron brit és Orbán Viktor magyar miniszterelnök.

Több mint figyelemre méltó, hogy az Európai Bizottság eddig megválasztott tizenhárom elnöke közül Juncker a harmadik, aki luxemburgi. Újrázni is csak olaszoknak és franciáknak sikerült eddig. A tagországok zöme a

közébe sem került a lehetőségnek, hogy elnököt delegálhasson. A látszat az, hogy a farkon is csóválja a kutyát. A látszat azonban sokszor csal, és becsap bennünket. A látszat és a lényeg sokszor ellent is mond egymásnak. A média éppen arra van kitalálva, hogy ezzel a furcsasággal élve tömegeket tereljen el a lényeg megértésétől. A miniállam Luxemburnak felettébb meglepő a legfontosabb gazdasági adatai. Vitan felül áll, hogy százötvenezer euró egy főre jutó GDP-jével világ bajnok. Az „államka” így jól elvisel közel tizenegymilliárd dolláros államhátrósságot is.

Meghökkenőbb viszont az ország kétezer-hatszázmilliárd dolláros külső adóssága, amiből minden luxemburgira jut majdnem négy milliárd dollárnyi. Ez a gigantikus pénzrakomány azonban csak luxemburgi („adókimélő–adóoptimalizáló–adócsaló”) zászló alatt hajózik, de főként más uniós tulajdonosoké, amit jól jelez a miniországban bejegyzett mintegy kétszáz bank nemzetisége. Haszon van a pénzen bőven, és ebből még kicsi adókulcsokkal is jut bőven az államkasszába. A luxemburgi székhelyű bankok, biztosítók, cégek a nagyobb tagországokból vannak, szám szerint követve az államok gazdasági erőrendjét is. Érthető (de politikailag nem korrekt) nyelven fogalmazva: a sok pénz az uniós tagországainak költségvetései trükkös vagy anélküli megcsapolásából került oda.

Így érthető Angela Merkel félszívű hozzáállása is Junckerhez. Ő ugyanis korábban Svájcot majdnem kérésre feszítette a német adópénzek ügyében, most is ezt kellett volna tennie, de érkeztek hozzá nyilván bőséggel hazai és más, ezzel ellentétes és futamgyűztes megkeresések is, amelyek visszabillentették őt a „helyes” irányba. A luxemburgi rejtély megéréséhez hozzátartozik az elmúlt három évtized miniszterelnökeinek személyleírása is. Mindenekelőtt Junckeré. Ő több mint másfél évtizedig volt a poszton, előtte azonban kormánytag, legfontosabban pénzügyminiszter volt, régi motoros. A titkosszolgálati botrány, amibe végül belebukott, arról szól, hogy a szolgálat vezetőjével folytatott telefonbeszélgetését (a nagyherceg családjáról és annak brit titkosszolgálati kapcsolatairól) lehallgatták, és ez nyilvánosságra került. (Talán így érthetővé válik az angol miniszterelnök makacs ellenkezése is.) Nem lényegtelen Juncker kapcsolata sem az előző luxemburgi bizottsági elnökkel sem, akinek miniszterelnöksége alatt Juncker éppen pénzügyminiszter volt, mielőtt Jacques Santert, az egyesült Európa elkötelezett hívét a miniszterelnöki székben váltotta. Santer előd/mentor miniszterelnök főnöke meg éppen Gaston Thorn, az előző bizottsági elnök volt. A sort pedig Pierre Werner nyitotta, akinek alkalmá volt a második világháború utáni pénzügyi rendet megalapozó Bretton Woods-i konferencián is részt venni, és mellesleg ő volt az, aki még luxemburgi pénzügyminiszterként, az első tervezetet az európai közös pénzről a hatvanas évek végén kidolgozta.

A négy luxemburgi pénzügyminiszter és később miniszterelnök – s közülük három már úgy is, mint megválasztott bizottsági elnök – megtestesíti azt, amiről az Európai Unió valójában szólni kíván, ami merőben más, mint amit erről a nyilvánosság elé tár a média. Luxemburg évtizedek óta az európai nagy államok gazdasági elitjének pénzkimenekítési és a valós versenyt kerülő fialtatási központja, ami felett a politikai elit eddig szemérmesen szemet hunyt eddig, és ezután is ezt kívánja tenni, amit Junckernek az elnöki székbe való beerőltetése is fényesen példáz. Ebben az értelemben éles konkurenciaharcban áll London City érdekeivel. Ezt támasztja alá az is, hogy a hivatalos bizottsági doktrína szerint a csődközeli tagországok gazdasági talpra állításában a megszorítások politikája az üdvözítő, azaz pótolni kell a bérből és fizetésből eltekintve, és a helyi vállalkozók terhére azokat az állami bevételeket, amelyek javarészt adót elkerülve éppen Luxemburgba, vagy más adóparadicsomokba kerültek. Ki lett volna más, mint Juncker, aki az eurómentést, mint a legfelsőbb pénzügyér, éppen ilyen értelemben látta megvalósíthatónak.

A négy volt luxemburgi miniszterelnök között annyi árnyalatnyi eltérés megfigyelhető, hogy az első három inkább Párizsban érezte otthon magát, Juncker esetében pedig támogatói hangsúlyosan emelték ki, hogy a francia és a német nyelvet egyaránt jól érti. És mi lesz a többi nyelvvel? Jól látható, hogy Junckerrel a kalandos éveink az Európai Unióval folytatódnak.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló